Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 15. Den 1ste Maj 1881. 30te Aargang.

Tale af Præsident John Taylor,

afholdt i Paris, Bear Lake County, Idaho, den 8de August 1880.

(Man vil lægge Mærke til, at det er længe siden denne Tale blev holdt og at det var medens de tolv Apostle fungerede som Kirkens første Præsidentskab.)

Jeg fremstaar denne Morgen for at gjøre nogle faa Bemærkninger, haabende, at jeg maa blive vejledt og tilskyndet ved Guds Aand. Det bedrøver mig i Sandhed, at vi ikke kunne tilbringe mere Tid hos Eder, thi eftersom vi maa overvære Konferencen i Manti, Sanpete County, paa førstkommende Lørdag og Søndag, ere vi nødsagede til at forlade dette Sted saa snart Forsamlingen er forbi, for at vi kunne gjøre Forbindelse med Toget i Logan til rette Tid. Baade jeg og de øvrige Brødre vilde have været meget glade over at besøge Eders forskjellige Settlementer, men paa Grund af de nærværende Omstændigheder vil dette være umuligt for os denne Gang.

Der er nogle faa Ting, hvortil jeg ønsker at hendrage Eders Opmærksomhed. I Gaar hørte vi en meget interessant Tale af Broder Snow, i hvilken han sammenlignede Eders Dals Klima osv. med det sydlige Utah; hans Bemærkninger vil uden Tvivl have den Virkning, at en stor Del af den Utilfredshed, som jeg forstaar Mange have udvist, paa Grund af Eders Vinteres Strænghed, vil tilintetgjøres. Og jeg vil endvidere bemærke med Hensyn til disse Ting, at dette er vor Guds Zion, og vi ere indsamlede her til, ikke for at gjøre vor egen Villie, eller gjennemføre vore egne Planer, Theorier og Ideer, men for at være Guds Love, Orden og Præstedømme underdanige. Og vor største Sikkerhed og Lyksalighed beror under alle Omstændigheder paa at udvise stræng Lydighed til hans Love samt til de Raad, der fra Tid til anden gives gjennem det hellige Præstedømme. Vi ere for Nærværende et Rige af Præster, som i en stor Udstrækning holder det hellige Præstedømme; og det er nødvendigt, at vi underkaste os dette Præstedømmes Love og lade os regjere af dem i alle vore Handlinger. De Halvfjerds, for Exempel — det vil sige dem, som forstaa sig selv og deres Pligter — forvente til enhver Tid at være rede til at gaa ud i hele Verden for at prædike Evangeliet for alle Folk.

Dette vilde ikke være mere end deres Pligt, hvilken er i Overensstemmelse med Guds Befalinger til dem. Og enten de bo i varme eller kolde Lande, er i Virkeligheden en Sag af saare liden Betydning for dem, da deres Kaldelse er at prædike Evangeliet for enhver Skabning paa hele Jorden. Højpræsterne have visse Pligter at udføre, og dersom de ere i en organiseret Stilling, for Exempel, som Folket i denne Stav er, da er det deres Pligt at berede sig for visse Begivenheder, som skulle foregaa, samt lære at præsidere. Thi i alle Verdens Tidsaldere har det været det melkisedekske eller højere Præstedømmes Pligt at præsidere. Saaledes hedder det i Pagtens Bog, af hvilken jeg skal læse nogle faa Uddrag for Eder. Men fordi en Mand er en Højpræst, er det ikke en afgjort Sag, at han nødvendigvis skal præsidere, førend han bliver kaldet til at udføre nogle af de Pligter og Ansvarligheder, som paahviler dette Præstedømme. En af de Pligter, som paahviler en Præsident for Højpræsterne, er at faa Medlemmerne af hans Kvorum tilsammen for at undervise dem om Præsidentskabets Pligter, saa at i Tilfælde af, at Nogen blev kaldet til at indtage en ansvarsfuld Stilling, for Exempel blev udvalgt til en af de tolv Apostle, som ere Højpræster, de da kunde være beredte til at overtage denne Ansvarlighed; eller hvis de bleve kaldede til at præsidere over en Stav, de da kunde være skikkede til at tage fat paa dette Embedes Pligter; eller om de skulde blive beskikkede til at være Raadgivere til Stavens Præsident, de da kunde virke med Visdom og Forstand i denne Stilling; eller om de skulde blive valgte til Højraadsmedlemmer, de da kunde forstaa at handle retfærdigt og dømme upartisk i alle Sager, som maatte komme frem for dem. Og endvidere, hvis de skulde kaldes til Biskopper eller Biskoppers Raadgivere, alt ligesom Tilfældet maatte blive, de da kunde være beredte til at indtage disse saa vel som enhver anden Embedsstilling, som de kunne blive kaldte til. Disse Pligter paahvile Højpræsterne ligesaa meget som det paahviler de Halvfjerds at gaa til Nationerne for at prædike; og der findes Intet paa hele Programmet, som hedder „at sidde stille og synge os selv ind til evig Salighed“. Dersom vi blive kaldede til at indtage hvilken som helst Embedsstilling, er der Intet, som kan retfærdiggjøre os, hvis vi ville tage os den Frihed at forsømme vore Pligter eller sidde ned for Intet at udrette. Befalingen er, at vi skulle hædre vort Embede og vor Stilling, samt med Iver udføre alle de Pligter, som monne tilhøre samme.

Saa er der visse Pligter, som paahvile Biskopperne og ligeledes Præsidenterne over Staver. Og de Tolv, hvor som helst de end ere, have ogsaa deres særskilte og vigtige Pligter at udføre, og i Særdeleshed er dette Tilfældet under Kirkens nærværende Organisation, medens de Tolv fungere som Kirkens første Præsidentskab. For Eders Belærelses Skyld ønsker jeg at fremsætte nogle faa Ideer angaaende enkelte af de ledende Punkter, saa at I kunne forstaa Noget med Hensyn til Beskaffenheden af de Pligter og Ansvarligheder, som paahvile os.

Det er ikke rigtigt at antage, at hele Ansvaret for Rigets Opbyggelse paahviler de Tolv eller det første Præsidentskab, eller Præsidenterne over de forskjellige Staver, eller Højpræsterne, eller de Halvfjerds, eller Biskopperne og deres Raadgivere, eller nogen anden Embedsmand i Guds Kirke og Rige, men derimod at vi alle have vore forskjellige Pligter at udføre. Og jeg kan gaa endnu videre i Henseende til baade Mænds og Kvinders Pligter; Alle have deres Pligter at udføre for

Gud. Den udtrykkelige Hensigt med denne Kirkes Organisation er, at sætte enhver Mand paa sin rette Plads, og derpaa forventes det, at Enhver i sin Plads og Stilling vil hædre sin Kaldelse og Stilling. Thi Guds Velsignelser tilkjendegives gjennem Evangeliets Ordinancer og Præstedømmets Handlinger, og foruden Ordinancerne kunne vi ikke nyde Fylden af disse Velsignelser iblandt os, Sidste-Dages Hellige, ej heller kunde de Hellige i gamle Dage iblandt hvilket som helst Folk, der nogensinde levede paa Jorden.

Vi tilhøre Troens Husholdning og ere Guds Børn. Vi ere samlede tilsammen i den udtrykkelige Hensigt, at blive undervisite om Livets Love, saa at vi kunne forstaa den Stilling, vi indtage, samt fatte de Pligter og Ansvarligheder, som paahvile os. Og, som jeg før sagde, vi ere ikke her for kun at gjennemføre vore egne Planer, eller for at behage vore egne Følelser eller Ønsker, eller for at erhverve os personlig Berømmelse eller Ære. Hinsides denne Jords Tilværelse, hinsides Tiden, ja, i Evigheden, som forestaar, have vi en Gjerning at udføre, og vi maa tildels berede os derfor medens vi ere her paa Jorden; med dette for Øje har Gud kaldt os tilsammen. Hele Verden tumler sig i Synd, Fordærvelse, Ugudelighed og Ondt, og det tilkommer os, strax at bortfjærne alt Saadant fra os, samt erkjende, at vi ere Guds Børn, at han er vor Fader og at vi ere under hans Love, og vi maa være hans Befalinger underdanige; vi maa forstaa, at han har ordineret, organiseret og beskikket et Præstedømme i dette Øjemed. Præstedømmet er Guds Herredømme og Regjering, enten det er paa Jorden eller i Himmelen, og det er Midlet, hvorved Gud har virket i alle Verdens Tidsaldere. Der er en Orden deri, Enhver maa være paa sin Plads, det første Præsidentskab eller de Tolv maa staa i deres Plads, Stavspræsidenterne i deres Plads, Højraadet i sin Plads, Højpræsterne og de Halvfjerds i deres Pladser, Ældsterne i deres Plads, den præsiderende Biskop tilligemed hans Raadgivere i deres Plads og de andre Biskopper samt Præsterne, Lærerne og Diakonerne i deres Plads; og Alle burde forstaa, at de ere den levende Guds Tjenere og at de ere paalagte det hellige Præstedømme samt at de alle have Pligter at udføre i hans Rige; og de bør staa beredte ved enhver Lejlighed til at udføre, hvad som helst Herren gjennem sin retmæssig beskikkede Myndighed maa finde for godt at befale, med Hensyn til dem selv, deres Familier, deres Naboer og Stæder, hvori de leve, enten her hjemme eller i Adspredelsen; de bør forstaa, at det er deres Pligt at udsprede Evangeliet til Jordens Ender, indsamle Folket, opbygge Templer og udføre enhver Ting, som Gud forlanger; og naar vi have bygget Templer, er det vor Pligt at administrere i dem, saa at vi kunne være Guds Børn, ja, Frelsere paa Zions Bjærg, og tilligemed vore Efterkommere blive velsignede af Hærskarernes Herre. Dette er den Stilling, vi indtage her paa Jorden.

Jeg vil nu læse Noget til Eder fra Lærdommens og Pagtens Bog. Naar der tales om Præstedømme, fortælles der os: „Der skal herefter i Herrens egen Tid udvælges andre Biskopper til Kirken, der skulle tjene ligesom de første; de, som ere det værd, skulle være Ypperstepræster, og de skulle beskikkes af Præsidentskabet for det melkisedekske Præstedømme, medmindre de ere virkelige Efterkommere af Aaron. Og dersom de ere virkelige Efterkommere af Aaron og de Førstefødte blandt Aarons Sønner, have de lovmæssig Ret til Bispedømmet; thi den Første-

fødte har Ret til Præsidentskabet over dette Præstedømme og Nøglerne til eller Myndigheden over samme. Ingen har lovmæssig Ret til dette Embede, eller til at have Nøglerne til dette Præstedømme, uden han er en virkelig Aarons Efterkommer og Førstefødte; men da en Overpræst af det melkisedekske Præstedømme har Rettighed til at forvalte alle de mindre Embeder, kan han forvalte en Biskops Embede, naar der ikke kan findes nogen virkelig Efterkommer af Aaron, forudsat at han kaldes, indsættes og ordineres til denne Magt under det melkisedekske Præstedømmes første Præsidentskabs Hænder. En virkelig Efterkommer af Aaron skal ogsaa udnævnes af dette Præsidentskab, findes værdig, salves og ordineres under dette Præsidentskabs Hænder, ellers ere de ikke lovmæssig berettigede til at forvalte deres Præstedømme; men paa Grund af Pagten og deres Rettighed til at nedarve Præstedømmet fra Fader til Søn, kunne de gjøre Fordring paa deres Salvelse, dersom de nogensinde kunne bevise deres Slægtlinie, eller komme til Kundskab derom ved Aabenbaring fra Herren under ovennævnte Præsidentskabs Hænder." (Pagtens Bog, 22 Stk. 2 Par.)

Det, som jeg har oplæst, hentyder i Særdeleshed til Biskopperne. Jeg har ikke Tid i Dag til at indlade mig paa mange Enkeltheder med Hensyn til dette. Dersom der iblandt os fandtes nogen virkelig Efterkommer af Aaron, som tillige var en Førstefødte, vilde han have Ret til Nøglerne eller den præsiderende Myndighed over Bispedømmet. Dog maatte han beskikkes af og være underdanig til det første Præsidentskab, uden Hensyn til hvor store hans eller hendes Fordringer end maatte være, eller hvor klare Beviser de end kunde fremføre for deres Herkomst. Det første Præsidentskab maatte dog anerkjende disse Beviser paa at nedstamme fra Aaron, men Paagjældende maatte beskikkes til Bispedømmet af nævnte Præsidenskab paa samme Maade, som naar en Højpræst efter det melkisedekske Præstedømmes Orden kaldes til at indtage samme Stilling. Altsaa i begge Tilfælde, enten som en virkelig Efterkommer af Aaron eller som en Højpræst, har Præstedømmets Myndighed formedelst Beskikkelse og Ordination Ret til at administrere, som allerede bemærket.

Der er en anden Ting, som jeg i Korthed ønsker at omtale. En saadan Biskop, som holder dette Præstedømmes Nøgler, maa beskikkes af det første Præsidentskab, og hvis Tilfælde skulde indtræffe, maa han ogsaa forhøres og behandles af det første Præsidentskab. Dette er imidlertid ikke anvendeligt paa alle Biskopper, thi der gives flere Slags af denne Klasse af Embedsmænd. Som et Exempel kunne vi nævne Biskop Partridge, der præsiderede over Zions Land, og hvis Pligt det var at kjøbe Land og uddele det iblandt Folket som deres Ejendom, samt tage Vare paa Kirkens timelige Affærer, ikke alene i Zion, men i hele det vestlige Land, og ligeledes til at sidde som en Dommer i Israel og præsidere i Egenskab af sin Kaldelse som Biskop — ikke til at fungere som Præsident over en vis Landsdel, som den Gang kaldtes Zion, men til at virke som almindelig Biskop. George Miller blev siden beskikket til det samme Bispedømme. Ogsaa Newel K. Whitney blev beskikket som almindelig Biskop til at præsidere over Kirtland og alle Menighederne i de østlige Stater. I ville let kunne forstaa, at disse Mænds Kaldelser vare meget forskjellige fra en Biskops Kaldelse, som nu præsiderer over en af Grenene i en Stav, thi en Saadan kan kun præsidere over sin egen Gren eller Ward; udenfor dette har han ingen Jurisdiktion.

Medens de Førstes Kaldelse var almindelig, saa er de Sidstes lokal. Dessforuden blev der tidligere beskikket Biskoppers Agenter; en Saadan var Sidney Gilbert; han var en Biskops Agent, beskikket til at hjælpe Biskop Partridge i hans Pligters Udførelse. Biskop Whitney havde ligeledes sine Medhjælpere eller Agenter til at staa ham bi i hans Foretagender; den Ene præsiderede som Biskop over Kirkens timelige Affærer i Vesten, og den Anden præsiderede paa lignende Maade over Kirkens Anliggender i Østen. Men ingen af dem var paa den Tid præsiderende Biskop for hele Kirken. George Miller blev senere beskikket til det samme Bispedømme, som Edward Partridge holdt, men Vinson Knight var den Første, som beskikkedes til Præsident over Bispedømmet med Samuel H. Smith og Shadrach Roundy til sine Raadgivere.

Jeg omtaler dette for at fremhæve nogle almindelige Ideer; men I maa helst undersøge Lærdommens og Pagtens Bog for Eder selv, hvilket vil give Eder Nøglen med Hensyn til, hvorledes I kunne lære Sandheden at kjende angaaende denne Præstedømmets Orden.

Disse almindelige Biskopper maatte beskikkes af det første Præsidentskab; de maatte være ansvarlige til det første Præsidentskab, saa vel som til den præsiderende Biskop, fordi de vare almindelige Biskopper, beskikkede af det første Præsidentskab. Men Stavs-Biskopperne indtage en anden Stilling. De have et Præsidentskab over sig, og uagtet det er rigtigt for dette Præsidentskab at raadføre sig med Kirkens første Præsidentskab, præsidere det dog over Biskopperne saa vel som over alle Affærerne i deres Stav. Der er en Ting forbunden hermed, som jeg vil omtale. Det er: Medens der i Eders Stav findes et Højraad, og ligeledes et Præsidentskab over Eders Stav, have I ogsaa iblandt Eder Broder Charles C. Rich, som er et Medlem af Kirkens første Raad. Dersom jeg nu var Præsident for denne Stav, vilde jeg raadføre mig med ham angaaende hvilken som helst Sag af Vigtighed, der monne vedrøre denne Stavs Interesser, over hvilken jeg præsiderede. Thi de Tolv staa nu for Tiden som det første Præsidentskab, og da han er en af de Tolv, vilde det være passende at gjøre saa, og hvis jeg var Præsident, vilde jeg i Sandhed betragte det for et stort Privilegium at kunne henvende mig til ham for Raad i alle vigtige Sager, henhørende til Stavens Anliggender.

Jeg omtaler disse Ting for Eders Undervisnings Skyld; og ved at gjøre dette ville I undgaa megen Besværlighed, som I ellers kunde blive underkastede. Thi Broder Rich er ikke alene en Apostel, men I have i Forening med de andre Staver voteret for ham som en af det første Præsidentskab, og derfor vil han være den rette Mand at raadføre Eder med i Henseende til saadanne Sager. Og dersom der saa skulde forekomme Noget, som han ikke tilfulde kunde forstaa, vilde det være hans Rettighed at henvende sig til sit Kvorum for at erfare dets Mening om Sagen. Naar denne Fremgangsmaade tages, vil Alting arbejde tilsammen i Harmoni. Her er for Exempel Broder Erastus Snow; han og Broder Brigham Young vil snart, under det første Præsidentskabs Raad og Vejledning, begive sig paa en Mission til Kirkens sydligere Dele i Colorado og Arizona, og maaske i New Mexiko, for at gjøre sig bekjendte med Samfundets Tilstand i de Egne. Over Settlementerne i de Dele af Landet findes der Præsidenter, og disse Præsidenter præsidere over Staver, hvor saadanne ere organiserede.

Broder Snow fortæller mig, at der findes to Staver. Han og Broder Brigham gaar med det første Præsidentskabs Myndighed for at ordne og indrette enhver Ting, som maa findes nødvendigt, samt for at give Raad i alle Sager, henhørende til Folkets Bedste i den Del af Landet. Vi forvente, at Autoriteterne, hvem som helst der end præsiderer, ville give Agt paa deres Raad og lade sig vejlede af dem i alle deres Handlinger. Thi de Tolv kunne ikke komme allevegne som et samlet Kvorum, da Kirkens Interesser blive mere og mere omfattende og vi voxe større hele Tiden; og Zion vil vedblive at voxe, indtil denne Verdens Riger bliver vor Guds og hans Kristi Rige, og dette mener selvfølgelig, at dersom dette er Guds Rige, og dersom Præstedømmet er dette Riges Repræsentation, maa det hellige Præstedømmes retmæssige Myndigheder anerkjendes i deres Stilling, hvor som helst de gaa i Egenskab af dette Præstedømme; og da disse Brødre repræsentere det første Præsidentskab, hvor som helst de gaa, maa man anerkjende dem og give Agt paa deres Raad.

Dersom nu dette er rigtigt med Hensyn til Brødrene Snow og Brigham, saa vil det ogsaa være rigtigt for Broder Rich, thi de besidde alle den samme Myndighed; og vi forvente, at de ville fremlægge Sagerne for os saaledes som de ere, saa at vi maa blive i Stand til at raade og vejlede — og de raadføre sig altid med os og ere glade for at modtage vore Raad. Paa den anden Side er jeg for Exempel Præsident for de tolv Apostle, og formedelst denne Stilling ligeledes Præsident for Kirken for Nærværende. Vel, antag nu, at Broder Rich eller noget andet Medlem af de Tolvs Kvorum kom frem med en eller anden Sag at fremlægge for Raadet, eller havde denne eller hin Forklaring at give, saa vilde jeg sige: „Denne Mand er en Jesu Kristi Apostel og jeg har Ret til at lytte til hans Raad, eller til hvad som helst han har at sige, og til samme Tid skjænke al tilbørlig Opmærksomhed dertil." Thi det glæder mig at modtage Raad fra mine Brødre, og de ere altid glade over at faa mine. En saadan Følelse existerer der mellem os, og den samme Følelse burde existere allevegne gjennem hele Kirken. Det er ikke passende for et Medlem af Højraadet at sige: „Jeg er en af de fremragende Mænd og jeg skal vise Eder, hvorledes Sagerne ordnes her;" og endvidere: „Jeg har mine egne Anskuelser angaaende Tingene, og jeg skal prøve paa at sætte dem igjennem." Det gaar ikke an, at en Præsident siger dette, men det vilde være mere overensstemmende med vor Kaldelse, dersom vi sige: „O Gud, Du er vor Fader og vi ere dine Børn. Vi ere beskjæftigede i din Tjeneste; vil Du, o Herre, tilkjendegive os din Villie, saa at vi kunne gjøre den?" Ikke vor egen Villie; vi ønske ikke at gjøre vor egen Villie, eller gjennemføre vore egne Hensigter, eller gjøre Noget for vor personlige Ophøjelse efter menneskelig Vis, eller for vore Venners eller nogen Andens Berømmelse, men at gjøre det, som er ret og retfærdigt for Gud, hellige Engle og alle hæderlige Mænd. Og naar vi have gjort dette, bryde vi os ikke meget om de Oprørske eller Utilfredse, som skrige: Gode Gud og gode Djævel, idet de ikke vide, i hvis Hænder de ville falde. Vi tage ingen Hensyn til deres Ideer, men derimod lægge vi megen Vind paa at have vor himmelske Faders og alle gode Menneskers Smil og Velbehag, saa at vi, naar vi have fuldført vort Arbejde og blive fremkaldte for at aflægge Regnskab over vor Husholdning, kunne sige: O Gud, vi have i Forhold til de Kræfter, Du har betroet os, udført det Arbejde, som Du har paalagt os. Disse Følelser burde besjæle ethvert

af Præstedømmets Medlemmer. Vi burde ikke opføre os som nogle af vore uregjerlige Heste, der løbe bort saa snart de faa Bidslet i Munden; men vi burde altid bestræbe os for at virke tilsammen og være Et, i Overensstemmelse med det hellige Præstedømmes Love.

Jeg ønsker nu at vise Eder Noget angaaende dette Præstedømme og vil atter læse: „Da en Overpræst af det melkisedekske Præstedømme har Rettighed til at forvalte alle de mindre Embeder, kan han forvalte en Biskops Embede, naar der ikke kan findes nogen virkelig Efterkommer af Aaron, forudsat at han kaldes, indsættes og ordineres til denne Magt under det melkisedekske Præstedømmes første Præsidentskabs Hænder." Her er egentlig det, hvorom Spørgsmaalet drejer sig, og det sigtede oprindelig til den præsiderende Biskop; men jeg vil bemærke, at det i en mere udstrakt Betydning hentyder til Højpræster, som ere ordinerede og beskikkede til Biskopper i de forskjellige Staver af Zion, og som saaledes komme under Bestyrelsen af disse Stavspræsidenter og indtage samme Stilling over for dem, som de første Biskopper gjorde til Kirkens første Præsidentskab. Det første Præsidentskab præsiderede paa den Tid over Kirtlands Stav, over Højraadet, Biskopperne og over alle Stavens Organisationer, og de vare virkelig Stavens Præsidentskab. Men det vil kunne ses, at medens de vare Præsidenter over Staven og indtoge samme Stilling som Stavspræsidenterne nu gjøre, vare de paa samme Tid Præsidenter over Kirken i hele Verden, medens vore nuværende Stavspræsidenters Myndighed er indskrænket til deres respektive Stavers Grænser. Saaledes er der fuldkommen Orden i alle disse Anliggender.

Jeg vil atter læse: „Der er tvende Præstedømmer i Kirken, nemlig det melkisedekske og det aaronske, som indbefatter det levitiske Præstedømme." Jeg vil gjøre en eller to Bemærkninger herom. Hvad er det levitiske Præstedømme? I Mose Dage blev en af Israels Børns Stammer beskikket til at forvalte nogle af det aaronske Præstedømmes mindre Pligter, og deres Embeder kaldtes det levitiske Præstedømme. I Højpræster, I Halvfjerds og Biskopper kunne undersøge disse Ting i Eders Bibler, og det, som Bibelen ikke fortæller, vil Lærdommens og Pagtens Bog opklare for Eder; I burde være bekjendte med Præstedømmets Orden; det er Eders Pligt at undersøge dem, at ransage Skrifterne, at studere Guds Aabenbaringer og gjøre Eder bekjendte med de Principer, Love, Regjeringer og alle Ting, som ere beregnede paa at fremskynde Menneskeslægtens Lykke.

„En Ældstes Embede henhører under det melkisedekske Præstedømme, hvilket Præstedømme har Ret til Præsidentskabet samt Magt og Myndighed over alle Embeder i Kirken og til at gjøre Tjeneste i aandelige Ting i alle Tidsaldre." (Pagtens Bog, 3 Stk. 3 Par.)

„Vel," siger En, „dette er netop, hvad jeg tænkte; det har altid været min Mening, at Biskopperne skulde tage Vare paa alle de timelige Ting." Vi ville læse lidt videre. Det er netop ved at bruge smaa besynderlige Texter, at Fejl blive begaaede og forkerte Meninger blive frembragte. Vi maa tage det Hele med for at forvisse os om, hvad der menes, og for rigtig at kunne forstaa Sandhedens Ord.

„Præsidentskabet over Overpræstedømmet efter Melkisedeks Orden har Ret til at forvalte alle Embederne i Kirken." (Par. 4.)

Ville I nu vise mig et Embede eller en Kaldelse, Pligt eller Ansvarlighed, som ikke henhører under hvad der her nævnes? Derfra drager jeg altsaa den Slut-

(Forts. paa Side 234.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Maj.

Den nærværende Erfaring.

(Fra «Millennial Star.»)

Der kan ikke lægges for megen Vægt paa Vigtigheden af den nærværende Erfarenhed i de Helliges Historie. Fortiden er for stedse henrunden, Fremtiden er endnu ikke kommen, men den nærværende Tids Arbejde trænger sig ind paa os, og det beror meget paa, hvorledes vi udføre vore Pligter i Dag, om vor Belønning i Evigheden bliver af den herlige Beskaffenhed, som vi forvente. Der gives to Klasser af Folk, som ere temmelig fremragende i Verden, og i Særdeleshed i de gamle Lande, og nogle af hver Klasse have maaske faaet Plads iblandt de Hellige. At regne iblandt de Første af disse ere Saadanne, som vilde have været Noget, eller som vilde have gjort Noget, dersom Omstændighederne ikke havde været dem saa ugunstige, dersom denne eller hin i deres tidligere Løbebane ikke havde gjort dem Uret, skadet deres „Rygte", traadt paa deres „Rettigheder", krænket deres „gode Sindelag" eller vist dem et daarligt Exempel. Hvilke gode Hellige de vilde have været, dersom denne eller hin Ældste havde præsideret bestemt som han burde have gjort, og lagt større Visdom for Dagen i hans Fremgangsmaade mod dem ved forskjellige Lejligheder! Hvor trofaste plejede de ikke at være, indtil denne eller hin Begivenhed indtraf og „fjærnede dem fra deres Forsamlinger!" Eller ogsaa sige de, at de kunde ikke udholde, at Præsidenten eller Forstanderen skjænkede saa stor Opmærksomhed til denne Broder eller Søster, og som Følge deraf følte de sig „tilsidesatte" og saarede over den tilsyneladende Partiskhed, og derfor begyndte de at forsømme deres Pligter, ophørte med at betale deres Tiende, forbrugte de for deres Emigration sammensparede Midler, forbleve borte fra Nadverforsamlingerne, ophørte med at bede, baade med deres Familier og i Løndom, opgave Tanken om at gaa til Zion, og bleve tilsidst aldeles blottede for den Helligaand, saa at de kom til at indtage en Stilling som ægte, knurrende og misfornøjede Apostater.

Iblandt dem, som danne den anden Klasse, er der Nogle, som altid vente paa fremtidige Lejligheder. De haabe „at se den Dag, naar de skulle se sig bedre i Stand til at leve ret for Herren", naar de kunne „overvære Forsamlingerne mere regelmæssigt og møde der til den bestemte Tid", naar de ville blive i Stand til at betale Tiende", naar de ville have et „passende Sted at invitere de Ældste til Middag", naar de kunne „hjælpe de Fattige" eller betale noget til Tempelfondet og Missionen. De forestille sig ogsaa, at det i en meget nær Fremtid vil være muligt for dem at „sammenspare lidt for deres Rejse til Zion." Dersom denne eller hin Plan, som de have lagt, viser sig at være heldig, hvor gavmild ville de saa ikke være! Dersom de blot kunde faa deres Løn forhøjet, hvorledes vilde de saa ikke „opbygge Riget" og vise deres mindre værdige Brødre et følgeværdigt Exempel! Eller dersom de vare velstaaende, hvorledes vilde de saa ikke hjælpe Andre tilligemed sig selv til Zion, og hvor „trofaste ville de ikke være efter deres

Ankomst dertil!" Hvorledes vilde de ikke hellige deres overflødige Midler (dersom de havde nogen) til Fremskyndelsen af Guds store Værk! Men alligevel vise de aldrig nogen Tilbøjelighed til at ville lindre nærværende Nød; ved mange Tilfælde ere de utilgivelig forsømmelige med deres Tiende, deres nærværende ypperlige Lejligheder tabe de aldeles afsyne formedelst deres ugrundede og usikre Forventninger — deres Arbejde for i Dag ere opslugte i deres store Haab om en uvis Fremtid.

Det er vist temmelig indlysende for vore Læsere, at de Klasser, vi have hentydet til, maa begge være fuldstændig vildfarende. De gaa til begge Yderligheder, den Ene ser fremad og den Anden tilbage, og begge miste den nærværende Tids store Velsignelser. Det er den gode, sande og nyttige Sidste-Dages Hellig, som selv under de mest ugunstige Omstændigheder gjør det bedste han kan, betaler Tiende i sin Fattigdom, troende, at Gud vil „give Velsignelsen", overværer sine Forsamlinger regelmæssigt, ligemeget hvad der indtræffer til at forfærde eller afskrække ham; han efterlever Evangeliets Love, uagtet hele Verden og endog Nogle i Kirken maaske misforstaar hans Hensigter og søger at skade hans Karakter; han er altid ædru og flittig, uden i mindste Maade at lade sig paavirke af dem, som monne forlyste sig med det berusende Bæger eller forsømme Livets høje og hellige Pligter; han arbejder samvittighedsfuldt for Guds Sag, alene med „Herrens Navns Forherligelse for Øje", uden at ændse, hvem der ser eller kritiserer hans Fremgangsmaade, og han bryder sig ikke om, enten hans Arbejde bliver paaskjønnet eller ikke saa meget som det burde, eller om det bliver beundret offentlig i en ligesaa høj Grad, som denne eller hin Broders og Søsters Virksomhed i samme Gren; han ophører aldrig med at bede eller betale sin Tiende, ej heller forsømmer han sine Forsamlinger eller nogen anden bekjendt Pligt, paa Grund af hvad En eller Anden siger, tænker eller gjør. En saadan Person besidder en sand og uafhængig Karakter, og det er det, som adskiller en sand og levende Sidste-Dages Hellig fra alle andre Mennesker paa Jorden. En saadan Hellig venter aldrig til Verdens Modstand ophører, til Folk bliver mere fuldkomne, til hans Løn bliver forhøjet, til Nogen dør og efterlader ham en Formue, førend han kan gjøre Noget for Værkets Fremme, eller førend han kan gaa hjem til Zion eller understøtte det omrejsende Præstedømme; han forventer ikke, at der skal „vendes op og ned paa Verden", førend han kan begynde at leve passende og hæderligt som en Guds Tjener og en trofast Kristi Efterfølger! Nej, en sand Hellig tager Tingene, som han finder dem, og gjør det bedste han kan under Omstændighederne. Han forspilder intet af sin Tid med at klage over daarlige Tider, men tager fat paa sit Arbejde med en god Villie og nedhugger Vanskelighedernes knortede Kæmpetræer, indtil han formedelst sine Gjerninger og sin Tro forenet har banet en Vej for sig selv, hvilken Andre kan følge, dersom de behage. Ligesom Fortidens brave Pionerer er han Manden, som „bygger Broerne" og „dræber Slangerne", for at de Tusinder, som komme bag efter, kunne have det mere mageligt og behageligt paa deres Rejse. Han bortfjærner Anstødsstenene fra Samfundet i Dag, saa at hans Børn i den næste Generation kunne have en bedre og lettere Vej at vandre paa. Han lider, arbejder og udholder Livets Onder og Prøver i Dag, idet han bortfjærner dem paa en saa forstandig Maade, som han kan, for at han bedre kan være beredt til at stride med og overvinde de uforudsete

Omstændigheder, som kunne indtræffe i Morgen. Og efter at han har gjort Alt, hvad han kan med al den Hjælp, som han formedelst Tro, Bøn og Flitighed har erholdt fra Himmelen, anerkjender han fremdeles Guds Haand i Alting og kalder sig selv „en unyttig Tjener", naar han overvejer de mange ypperlige Lejligheder, som tilbydes ham under hans daglige Erfaring.

Tale af Præsident John Taylor.

(Fortsat fra Side 231.)

ning, at det nævnte Præsidentskab har Noget at gjøre med Biskopperne og timelige Ting, lige saa vel som med det melkisedekske Præstedømme og aandelige Ting, samt med enhver Ting, som henhører til Zions Interesser og Velfærd. Saaledes forstaar jeg disse Ting. Jeg kunde indlade mig meget omhyggeligt paa dette Spørgsmaal, men jeg har ikke til Hensigt at gjøre det, da der ikke er Tid. Men dette er den Stilling, de indtage.

„Højpræsterne efter det melkisedekske Præstedømmes Orden have Ret til at forvalte Embederne i deres eget Kald under Præsidentskabets Bestyrelse og gjøre Tjeneste i aandelige Ting, og ligeledes i en Ældstes, Præsts (af den levitiske Orden) Lærers, Diakons og Medlems Embede." etc.

I saa faa Ord, som Sagen kan blive fremstillet for Eders Forstand, viser dette i Virkeligheden Vejen, som Gud har beskikket for Bestyrelsen af hans Kirkes og Riges Affærer, uden omhyggelig at indlade mig paa Enkeltheder.

Naar vi have en Stavsorganisation, saaledes som I her have, præsiderer Stavens Præsidentskab over alle Biskopper, Højraad og alle Autoriteter i Staven. De forskjellige Biskopper præsidere over deres respektive Wards og bestyre deres Affærer under Vejledning af Stavens Præsidentskab, som i dets Embede og Kaldelse er ansvarlig til Kirkens første Præsidentskab. Biskopperne staa ligeledes under den præsiderende Biskop Hunters Bestyrelse i alle Affærer, forbundne med Kirkens timelige Interesser. Og Biskop Hunter staar under det første Præsidentskabs Ledelse, da det aaronske Præstedømme er et Tillæg til det melkisedekske Præstedømme. Det er imidlertid det aaronske Præstedømmes specielle Pligt at tage Vare paa timelige Anliggender; men alligevel præsiderer det første Præsidentskab over alle Biskopperne, alle Præsidenterne, alle Autoriterne, og Gud præsiderer over Alle.

Nu mange af os holde undertiden meget af at tale om vor Myndighed. Det er Noget, som jeg imidlertid ikke bryder mig ret meget om. Jeg skal sige Eder, hvad jeg ønsker at gjøre, dersom jeg kan: Jeg ønsker at kjende Guds Villie, for at jeg maa kunne gjøre den; og jeg ønsker ikke at befale eller tyrannisere eller udøve despotisk Herredømme. Atter, alle Mænd burde være under passende Tilsyn af Præsidentskabet og Præstedømmet, som præsiderer over dem. Dersom jeg var en Biskop, vilde jeg interessere mig meget for at vide, hvad Præsidenten over min Stav ønskede; og dersom der fandtes Noget, for hvilket Biskop Hunter interesserede sig, skulde jeg ønske at vide hans Mening derom.

Jeg vil læse lidt mere angaaende dette Emne med Hensyn til Præstedømmet.

„Hvor længe kan det rindende Vand være grumset? Hvilken Magt kan standse Himlene? Mennesket kunde ligesaa gjærne udstrække sin afmægtige Arm for at standse Missouriflodens fastsatte Løb, eller befale den at strømme tilbage til sine Kilder, som at forbyde den Almægtige at udgyde himmelske Kundskaber over de Sidste-Dages Hellige. Se, Mange ere kaldede, men Faa ere udvalgte, og hvorfor ere de ikke udvalgte? Fordi deres Hjærter tragte efter denne Verdens Ting og hige efter Menneskenes Ære.“ (Pagtens Bog, ny eng. Udg., 121, 33—35.)

Jeg ønsker, at I Ældster, I Højpræster, I Halvfjerds og I Præster, Lærere og Diakoner samt Alle, som besidde Præstedømmet, skulle skjænke særdeles Opmærksomhed til følgende Sætning: „De have ikke lært denne ene Lektie, at Præstedømmets Rettigheder ere uadskilleligt forbundne med Himmelens Kræfter, og at Himmelens Kræfter ikke kunne forvaltes eller benyttes uden efter Retfærdighedens Principer;“ og ikke efter noget andet Princip. Og naar Nogen trækker sig tilbage derfra og handler efter uretfærdige Principer, vil Følgen blive, som det hedder i Texten, nemlig: „At de kunne betroes os, er sandt nok, men om vi forsøge at skjule vore Synder, eller tilfredsstille vort Hovmod, eller udøve Herredømme, Tyranni eller Tvang over Menneskenes Børns Sjæle paa nogen som helst uretfærdig Maade, se, da vige Himlene fra os, Guds Aand krænkes, og da er Præstedømmet eller dette Menneskes Fuldmagt borte.“ Dette er Følgen af at gjøre Uret; dette er Følgen af at anvende den Myndighed, som Gud har skjænket os, til vore personlige Fordele, eller for at tilfredsstille vor egen Ærgjærrighed. „Se, førend han bliver det vaer, er han overladt til sig selv til at stampe mod Braadden, til at forfølge de Hellige og til at stride mod Gud.“ Kunne de forhindre Guds Planer? Nej, de ere magtesløse som Børn. Han, som bor i Himmelen, ler ad dem, og Alle, som besidde Guds Søns hellige Præstedømme, bryde sig Intet om deres Skraal eller deres Forsøg paa at forhindre Sandhedens Fremgang paa Jorden; thi vi vide, at Alt, hvad de kunne gjøre, vil tjene os til Bedste. De vandre paa Vejen, som leder nedad til Døden, og efter en kort Tid ville de faa deres Løn. Vi vilde ønske at se det anderledes, men vi kunne ikke; det er noget af det, som de selv maa varetage; det er vor Pligt at være tro til Gud og vort Præstedømme, og da vil Alt blive vel med os.

Jeg vil atter læse: „Af alvorlig Erfaring have vi lært, at det næsten er alle Menneskers Natur og Tilbøjelighed, saa snart de komme i Besiddelse af en ringe Fuldmagt, at de strax begynde at øve uretfærdigt Herredømme. Heraf se vi, at Mange ere kaldede, men Faa udvalgte. Ingen Magt eller Indflydelse kan eller burde udøves ved Præstedømmets Kraft, uden ved Overbevisning, ved lang Udholdenhed, ved Sagtmodighed, ved Mildhed og ved uskrømtet Kjærlighed; ved Venlighed og sand Kundskab, som storligen skal udvidde Sjælen; uden Hykleri og uden Bedrageri, efter at være strængt prøvet, naar den Helligaand rørte ved Dig, og efter at Du senere har vist en forøget Grad af Kjærlighed imod ham, som Du har irettesat, saa at han ikke skal anse Dig som Fjende, og for at han kan vide, at din Troskab er stærkere end Dødens Baand. Lad din Sjæl være fuld af Kjærlighed til alle Mennesker og til Troens Samfund, og lad Dyden uophørligt bevogte dine Tanker, saa skal din Fortrøstning være stærk til Herren din Gud, og Præstedømmets Lærdomme skulle draabevis

falde paa din Sjæl som Duggen fra Himmelen. Den Helligaand skal bestandig ledsage Dig, dit Scepter skal være et uforanderligt Retfærdighedens Scepter, og dit Herredømme skal være et evigt Herredømme, og uden Tvangsmidler skal det tilflyde Dig for stedse og altid."

Hvilken skjøn Tilstand, Gud her fremstiller for os! Skulle vi prøve paa at leve overensstemmende dermed, eller skulle vi tage vor egen Vej og følge vore egne Attraaer? Disse Ting ere skjønne, naar vi overveje dem. Vi vide alle, at de ere sande, og de ere Principer, som tiltale vore Hjærter. Lad os derfor stræbe at efterleve dem.

Der gives andre Ordener i Præstedømmet; her ere vore Ældster, som have deres Pligter at udføre, men som jeg ikke nu ønsker at omtale. Og vi have vore Præster, Lærere og Diakoner, hvilke alle indehave vigtige Stillinger, og Alle burde bestræbe sig for at hædre deres Kaldelse. Og hvad skulde de gjøre? Jeg skal fortælle Eder om en lille Begivenhed, som fandt Sted for over 40 Aar siden. Jeg boede den Gang i Kanada og var en omrejsende Ældste. Jeg præsiderede over flere af Menighederne i den Del af Landet. En Vanskelighed opstod i en af Kirkens Grene, og Forholdsregler toges for at fremlægge Sagen for mig, saa at den kunde blive bilagt. Jeg tænkte alvorligt derover og syntes, at det Hele var en meget betydningsløs Affære, thi vi burde bevæge os over saadanne Ting og vandre i en højere Kreds; thi vi ere Guds Børn og burde være villige til at lide Uret, hellere end at gjøre Uret, og føje os en hel Del efter vore Brødre, for at vedligeholde Fred og god Forstaaelse og for at sikre og fremskynde gode Følelser blandt de Hellige. Paa den Tid havde jeg ikke den Erfaring, jeg nu har, og dog veed jeg ikke, om jeg kunde gjøre Noget bedre end det, jeg den Gang gjorde. Førend jeg gik til Raadet, bøjede jeg mig for Herren og søgte ham om Visdom til at handle ret i Sagen, thi jeg havde Folkets Velfærd for Øje.

Efter at vi vare forsamlede, aabnede jeg Mødet med Bøn og kaldte derpaa flere Andre af de Tilstedeværende frem for at bede. De gjorde saa og Herrens Aand hvilede over os. Jeg kunde forstaa, at gode Følelser besjælede disses Hjærter, som vare komne for at fremlægge deres Besværligheder, og jeg bad dem fremlægge deres Sag. Men nu sagde de, at de havde Intet at fremlægge. Den bitre Følelse og Aand, som de havde været i Besiddelse af, havde forladt dem, Guds Aand havde bortjaget disse Følelser fra deres Hjærter, og de vidste, at det var deres Pligt at tilgive hverandre.

I Præster, Lærere og Diakoner, søg Herren, og han vil velsigne Eder. Og naar Lærerne besøge Eder, mine Brødre, tænk ikke paa, at I ere Højpræster og at de kun ere Lærere, der næppe er Eders Opmærksomhed værd. De ere Eders Lærere og I burde ære dem som saadanne. Dersom I forvente at blive ærede i Eders Kaldelse, maa I ære dem i deres. Naar Lærerne komme for at besøge mig, er det mig altid en Glæde at modtage dem, og jeg sammenkalder Medlemmerne af min Familie, for at de kunne være nærværende og høre, hvad de have at sige til os. Og jeg beder dem at tale tydeligt og frit til os, til mig selv, mine Hustruer og Børn; med andre Ord, gjøre deres Pligt som Lærere, og jeg vil hjælpe dem ved at efterkomme deres Instruxer. Saaledes ere mine Følelser mod vore Lærere. Øjet kan ikke sige til Øret: Jeg har Dig ikke behov; ej heller Haanden til Foden: Jeg behøver Dig ikke; thi dersom et Medlem lider, saa lider alle Med-

lemmerne, og dersom et Lem glæder sig, saa deltage alle de andre Lemmer i den samme Følelse. Følgelig anser jeg det som min Pligt at varetage alle disse Ting.

Her have vi vore kvindelige Hjælpeforeninger; de have udført et godt Arbejde, og Folket ønsker gjærne at høre Noget om disse Foreninger. Jeg var i Nauvoo paa den Tid, Joseph Smith først organiserede Hjælpeforeningen, og jeg var med i Mødet, hvor det blev gjort. I et af Foreningens Møder, som afholdtes i Saltsøstaden og som jeg overværede, læste jeg Beretningen om dette Møde fra en Optegnelse, som kaldtes „Herrens Lovs Bog." I nævnte Møde kaldte Profeten Søster Emma til at være en „udvalgt Frue, hvilket mener, at hun blev kaldet til en vis Gjerning, og dette blev gjort for at opfylde en vis Aabenbaring angaaende hende. Hun blev valgt til at præsidere over Hjælpeforeningen, og hun blev ordineret til at forklare Skrifterne. I Overensstemmelse med Broder Josephs Forlangende indviede jeg hende, og jeg indviede ligeledes Søster Whitney, Biskop Newel K. Whitneys Hustru, og Søster Cleveland, Dommer Clevelands Hustru, til at være hendes Raadgivere. Nogle af Søstrene have troet, at disse her nævnte Søstre bleve formedelst denne Beskikkelse ordinerede til Præstedømmet. Men til Belærelse for Alle, som interessere sig for denne Gjenstand, vil jeg sige, at det er ikke disse Søstres Kaldelse at holde Præstedømmet, undtagen i Forbindelse med deres Mænd, eftersom de ere forenede med dem. Søster Emma blev valgt til at forklare Skrifterne og til at præsidere over Hjælpeforeningen; derpaa blev Søster Whitney og Søster Cleveland beskikket til samme Embede, og samtidig blev Søster Eliza R. Snow beskikket til Foreningens Sekretær. For en kort Tid siden overværede jeg en Forsamling i Saltsøstaden, hvor Søstrene Snow og Whitney bleve indviede. Det traf sig, at jeg var det eneste Medlem af de Tolvs Kvorum, som var i Staden, da alle de andre Medlemmer vare uundgaaelig fraværende. Jeg gik til nævnte Møde og indviede Søstrene Whitney og Snow, som vare to af dem, jeg indviede i Nauvoo for omtrent 40 Aar siden. Og efter at jeg havde gjort det, erindrede de mig om Mødet i Nauvoo. I dette Møde i Saltsøstaden blev imidlertid Søster Snow beskikket til at præsidere over alle Hjælpeforeningerne i Zions Land, og Søster Whitney beskikkedes til hendes Raadgiver, med Søster Zina D. Young til hendes anden Raadgiver. Jeg omtaler dette til Oplysning for Søstrene, uagtet de maaske allerede have læst det i deres Blad, «The Womens Exponent.»

Med Hensyn til disse Foreninger vil jeg sige: De have udført et stort Arbejde og ere til stor Hjælp for Biskopperne, og i Særdeleshed ere de skikkede til at trøste, velsigne og opmuntre saadanne af deres Søstre, som behøve deres Omsorg, og ligeledes til at besøge de Syge, saavel som raade og undervise de yngre Kvinder om det, der henhører til deres Kaldelse som den Allerhøjestes Børn og Hellige. Det glæder mig at kunne sige, at vi have mange gode og ædle Kvinder, som ere beskjæftigede i disse Kjærlighedsarbejder; thi Herren velsigner dem i deres Arbejde, og jeg velsigner dem i Herrens Navn. Jeg siger til vore Søstre: Vedbliver at være flittige og trofaste i Eders Virksomhed for Eders Kjøns Velfærd og Lykke; underviser og opdrager Eders egne Døtre i Guds Frygt og lærer Eders Søstre at gjøre ligeledes, saa at vi tilligemed vore Efterkommere maa være Herrens Velsignede.

Vore unge Folks Uddannelsesforeninger ere særdeles heldige Organisationer,

og Frugterne af deres Arbejde, som ere beskjæftigede i dem, giver sig allerede tilkjende. Jeg føler i mit Hjærte til at sige: Gud velsigne Israels unge Mænd og unge Kvinder. Lad Eders Hjærters Ønsker være at efterligne Eders Forældres og alle gode Mænds og Kvinders Dyder, holdende Eders Aand og Legeme rene og ubesmittede for Gud og Mennesker.

Vi have ogsaa vore Søndagsskoler, og mange af vore Brødre og Søstre gjøre meget godt i denne Retning. Jeg vil tilraade Superintendenterne for Søndagsskolerne, at de bestræbe sig for at anvende de bedste Talenter, de kunne faa, til at lære og undervise vore Børn. Hvilket større eller ædlere Arbejde kunne vi beskjæftige os med end at lære Børnene Frelsens Principer! Gud vil velsigne Eder, som ere flittige og tage hjærtelig Del i disse Ting, og Dagen vil komme, da Israels Ungdom vil staa frem og kalde Eder velsignet.

Og nu med Hensyn til vore almindelige Skoler: Lad os prøve paa at undervise vor Ungdom, det bedste vi formaa, og ansætte som Lærere saadanne Mænd og Kvinder, som have Forstand og Dannelse, og som ikke alene ere moralsk gode, men som ogsaa ere gode Sidste-Dages Hellige — Mænd og Kvinder, der ikke alene ere i Stand til at meddele vore Børn Undervisningens Begyndelsesgrunde, men som tillige ere i Stand til at lære dem Guds Love, saaledes som han har aabenbaret os dem for vor Vejledning. Og naar I faa gode Lærere, burde I paaskjønne dem, og I skulde virke sammen med dem i deres Bestræbelser for at undervise vor Ungdom, og derefter maa I paase, at de erholde en passende Betaling for deres Arbejde.

Nogle Mennesker tale om Mormonernes store Uvidenhed. Med Hensyn til Undervisning staa vi paa en lige Fod med de Forenede Stater. Vel er det sandt, at vi ikke have saadanne udmærkede Akademier og Universiteter, som kan findes i vor Nations større Stæder, men officielle Talstørrelser vise, at vor Undervisnings-Forfatning staar over de Forenede Staters som en Almindelighed. Og jeg kan tilføje, at vi i det Hele taget staar paa en højere Fod med Hensyn til Lærdom, end vor Nation betragtet som et samlet Hele. Naar vi overveje den Kjendsgjerning, at vi ikke have modtaget en eneste Cent fra nogen ydre Hjælpekilde, medens de ledende Undervisningsanstalter have modtaget Millioner, ja, Snese Millioner Dollars til Understøttelse for deres Ungdom, saa have vi Grund til at være stolte af vor nærværende Tilstand med Hensyn til Undervisningen. Lad os derfor vedblive at fremskynde Undervisningen, og lad vore Skoleforstandere være virksomme i at tilvejebringe Skolehuse, forsynet med alle de nødvendige Korte og Bøger; lad dem ikke være knebne med Hensyn til disse Ting. Og fremfor Alt lad enhver Ting, som vi foretage os, være beregnet paa at fremme Guds Kirkes og Riges Interesser paa Jorden.

Jeg føler til at sige: Gud velsigne Eder, mine Brødre og Søstre. Og maa Gud velsigne Broder Budge, som for Tiden udfører et godt Arbejde i England og som nu snart vil komme tilbage til Eder. Og maa Gud velsigne Broder Hart og Broder Osmond, Højraadet, Biskopperne og deres Raadgivere; og maa Gud velsigne Ældsterne, de Halvfjerds og Højpræsterne samt de kvindelige Hjælpeforeninger og gjensidige Uddannelsesforeninger. Og maa Gud velsigne Alle, som elske Israel og som ønske at holde Guds Befalinger. Maa Herren hjælpe os til at være trofaste til vor Religion, vor Gud og vor Retskaffenhed, saa at vi tilsidst maa blive frelste i Guds celestiale Rige. Dette er min Bøn i Jesu Navn. Amen. (Forts.)

For dem, som begjære Tegn.

(Fra «Millinnial Star».)

Mange af denne Generation begjære Tegn og Mirakler for at overbevise dem om, at „Mormonismen er af guddommelig Oprindelse.“ Vi ville henvise dem til følgende Tilkjendegivelser af et altstyrende Forsyn, som har bevaret Mormonældsters Liv paa deres Rejser fra den ene Ende af Jorden til den anden.

Kirken blev organiseret i Aaret 1830 og havde om faa Aar Missionærer rejsende paa Dampskibe og Jærnbaner fra Stat til Stat. I 1837 blev Missionsvirksomheden begyndt i Europa, og fra den Tid til Nærværende have Ældsterne gjennemkrydset Jorden i alle Retninger tillands og tilsøs. Ikke en af dem har omkommet ved nogen af de Ulykkestilfælde, som har hændt med Dampvogne og Skibe. Dette er et Mirakel, som i det mindste bør opvække alvorlig Eftertanke i enhver iagttagende Persons Sind. En lang Liste paa sørgelige Hændelser gives ugentlig af de offentlige Blade, som give Navnene paa de forulykkede Individer af enhver Klasse (undtagen Sidste-Dages Hellige), som ere blevne alt for tidlig ombragte ved Toges Sammenstød paa Jærnbaner eller andre Uheld, ved Dampkjedlers Sprængning, Skibes Sammenstød, eller ved at blive kastet mod Klipperne i en rasende Storm. Hvoraf kommer det, at de Sidste-Dages Hellige ere saa heldige til at undgaa disse Ulykkestilfælde? Hvor fra skriver sig deres Visdom? Spørgsmaalet er let besvaret. De tilbede Israels Gud. Deres Liv tilbringes i hans Tjeneste. Dag efter Dag paakalde de ham i Jesu Navn om hans Beskyttelse og Omsorg, og Gud bevarer dem ved sin Magt. Hans Engle have Varetægt over dem og forlade dem ikke, hverken Dag eller Nat.

Ældster have rejst fra Sted til Sted paa Jærnbaner, og medens Toget har stoppet ved mellemliggende Stationer, have de steget ud for at hvile sig et Øjeblik, og deres Opmærksomhed er bleven fængslet ved omgivende Gjenstande; Toget er imidlertid rullet afsted og har efterladt dem i nogen Tid til at bebrejde sig deres Aandsfraværelse. Men hvilken Taknemmelighed og Fryd har ikke fyldt deres Hjærter, da tilbagevendende Nyheder har bragt Underretning om et Ulykkestilfælde, og at den selvsamme Vogn, hvori de havde været, var knust til Atomer, og at Mange havde mistet Livet. (Se «Millennial Star», 18 Aarg. Side 589.) Atter, de have gaaet ombord paa Flod-Dampbaade med betydelig Ængstelighed for at naa et bestemt Sted til en fastsat Tid, og medens Baaden har tøvet ved et Landingssted for at indtage Fragtgods, have de, efter at have forvisset sig om den bestemte Afsejlingstime, følt sig tilskyndede til at tage en kort Spaseretur for at forfriske sig; men en eller anden uundgaaelig Omstændighed har tilbageholdt dem lidt over Tiden, og ankomne til Ladepladsen have de fundet Fartøjet afgaaet. Ikke tænkende paa det altstyrende Guds Forsyn, som stedse vaager over sine trofaste Tjenere, have de følt sig tilbøjelige til at knurre i deres Hjærte og sige: Hvoraf kommer dette, hvorfor møder jeg saadanne Vanskeligheder og Skuffelser? Den første Ankomst af et Fartøj afslører Hemmeligheden. De bringes til at prise Gud for hans Kjærlighed og Barmhjærtighed, som har bevaret dem. Et Ulykkestilfælde har tilstødt Fartøjet; det har stødt mod en Gjenstand og er gaaet tilbunds med Alle ombord, eller Kjedlen er sprungen og har sat det i Brand til at fortæres med dets ulykkelige Besætning. Atter, medens de have sejlet over det „mægtige Dyb“, ere de blevne indhyllede i en tyk Taage, saa at de ikke kunde skjælne Noget i Afstand; pludselig er en mærkelig Tildragelse bleven iagttaget, Taagesløret drages tilside for et Øjeblik, Solstraalerne aabenbare for deres forbausede Blikke Isbjærge i deres Vej, imod hvilke det var sandsynligt, at de snart vilde have stødt an. Skibet stagvender, igjen falder Sløret, og de ere som forhen indhyllede i den mørke Taage. (Se «Millennial Star», 18de Aarg. Side 298.)

Vi nødes til at udbryde: Hvor underfuld, o Herre, er dit Forsyns Styrelse! Din Barmhærtighed varer fra Evighed til Evighed; Pris, Hæder, Ære og Magt tilhøre Israels Gud evindelig. Amen.

Vor elskelige Broder Ældste Gustaf Petterssson døde paa dette Kontor d. 13de April Kl. 5 og 15 Minutter Eftm. af Lungesvindsot, efter omtrent tre Maaneders Sygeleje. Han hensov blid og rolig uden nogen tilsyneladende Smerte.

Broder Petterssson var født i Skedevi, Sverige, d. 18de Febr. 1850, og blev ved Daab indlemmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige d. 6te Febr. 1876. En kort Tid derefter blev han ordineret til Diakon og allerede samme Efteraar ordineredes han til Ældste og udsendtes som Missionær i Stockholms Konference. Efter at have virket med Flid og Nidkjærhed i nævnte Konference i omtrent to Aar, en Del af hvilken Tid han præsiderede over Norrlands Gren, blev han om Efteraaret 1878 kaldet til at arbejde paa Kontoret i Kjøbenhavn, og kom som Følge af denne Beskikkelse her til Staden i Septbr. Maaned s. A. Fra den Tid af og til han blev syg, eller i omtrent to og et halvt Aar, arbejdede han trofast og flittigt som Oversætter for „Nordstjernan" samt udførte andre Forretninger paa Kontoret. Formedelst hans Trofasthed, Ydmyghed og Villighed til at udføre Alt, hvad der blev forlangt af ham, vandt han Brødrenes og de Helliges uddelte Tillid og Agtelse, og han var højt elsket af Alle, som kjendte ham. Selv elskede han sin hellige Religion med en inderlig Hengivenhed og levede i enhver Henseende et Liv, som sømmer sig en sand Sidste-Dages Hellig. Under hans Sygeleje havde han stor Længsel efter Zion og talte bestandig om Rejsen til de Helliges Forsamlingssted; han syntes ikke at ane, at hans jordiske Løbebane saa snart skulle have Ende. Ifølge hans Forlangende blev han adskillige Gange salvet, og hver Gang syntes hans Smerter derved at blive lindret, men den tilsyneladende Bedring, som indtraadte, blev ligesaa ofte afløst af heftigere Angreb af Sygdommen, hvilket tydelig tilkjendegav, at Herren havde til Hensigt at bortkalde ham til en anden og bedre Virkekreds hinsides Sløret. Maa hans jordiske Legeme hvile i Fred, indtil det skal gjenforenes med hans udødelige Aand paa den første Opstandelses Morgen!

Begravelsen fandt Sted anden Paaskedag den 18de April paa Kjøbenhavns vestre Kirkegaard. Et stort Antal Hellige og nogle faa Fremmede vare nærværende for at vise vor hedengangne Broders Levninger den sidste Ære.

„Salige ere de Døde, som dø i Herren herefter. Ja, Aanden siger, at de skulle hvile fra deres Arbejder, men deres Gjerninger følge dem". Aab. 14, 13.

Konferencemødet i Kjøbenhavn vil tage sin Begyndelse Lørdag den 7de Maj om Aftenen Kl. 8 i Forsamlingslokalet i Store Regnegade Nr. 26 og fortsættes den følgende Dag fra Kl. 10—12 Form. og 2—4 Eftm. i det store Forsamlingslokale i Rømersgade Nr. 22, 1ste Bagsal, samt sluttes med en Forsamling om Aftenen fra Kl. 6—8 i Forsamlingslokalet i Store Regnegade.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.